

jen doložkou, netvořící součástku firmy, jest mylné, neboť podle 2. odst. § 5. zák. o spol. s r. ob. musí firma společností s r. ob. obsahovati dodatkové označení »spol. s r. ob.« a jest tedy tento dodatek podstatnou součástkou znění firmy.

Stezovatele jsou si toho vědomi, že nesmějí užívatí celé dosavadní firmy, poněvadž by tímto označením firmy bylo obecnstvo klamáno v příčině formy obchodní společnosti; proto vylučují ze znění dosavadní firmy slova »spol. s r. obm.« ale tím tvoří, jak již bylo uvedeno, firmu novou a tutouž nesmějí vésti, poněvadž tomu brání jasně a určité znění čl. 17. obch. z.

Usnesení soudu rekursního vyhovuje tedy věci i zákonu, na čemž ničeho nemění usnesení správní komise pro obchodní a živnostenskou komoru v Praze, že nemá námitky proti zamýšlené změně, poněvadž jde o starou, zavedenou firmu.

Okolnost, že jiní věřitelé, nemající exekučních titulů, předstihli by v zajištění toho, jenž vydobyl si právě rozsudek, stačí k osvědčení nebezpečí ku povolení exekuce zjišťovací potřebnému.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 29. srpna 1923 R I 504/23. Krajský soud v Mostě Cg II 140/22.)

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, jímž povolena byla zajišťovací exekuce. Důvody:

Podmínkou pro povolení zajišťovací exekuce jest dle § 370. ex. ř., aby bylo osvědčeno, že vydobytí přiznané pohledávky je nemožno.

Vymahací strana tvrdí takové ohrožení, jež spatřuje hlavně v tom, že strana povinná v poslední době — před navržením na povolení exekuce zajišťovací — nemovitosti své zatěžovala, čímž se stavá pravděpodobným, že vydobytí pohledávky bude, ne-li zmařeno, tož aspoň značně ztíženo. Tvzení toto je osvědčeno knihovním výtahem okresního soudu, z něhož jde, že nemovitosti dlužnickovy zatíženy byly v roce 1922 částkou 40.280 Kč, dále kaucí hypotekou banky X pro 350.000 Kč a pro U pohledávku 50.000 Kč dne 8. ledna 1923.

Právě-li vrchní soud, že účelem exekuce ku zajištění (§ 370. ex. ř.) není, aby se jednomu věřiteli dostalo uspokojení před druhými jen proto, že jest se obávati, že by ho mohli předejiti, tedy dlužno odvěti, že právě účelem exekuce k zajištění je, aby se věřiteli dostalo pojištění, když hrozí zmaření neb ztížení dobytí jeho pohledávky, jak § 180. odst. 2. jedn. ř. právi působením třetích osob, pravidelně tedy předpokládá jiných věřitelů, kdežto prozatímní opatření slouží pouze proti hrozcím dispozicím dlužníka samého. (§ 379. odst. 2. ex. ř.) Připuštěno budiž, že tímto tvrzeným zadlužením není sice ještě dokázáno, že vydobytí zažalované pohledávky bude zmařeno, ježto se neví, jakou cenu ma nemovitý dlužník má, ježto a do jaké výše je vyčerpána kaucí hypotéka. Avšak důkazu není třeba, stačí pravděpodobnost tvrzeného nebezpečí a ta tu s ohledem na značné částky zadlužení jest.

Jednatel obchodní společnosti s ruč. obm. nemusí býti tuzemským státním občanem, ale musí míti v tuzemsku bydliště.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. dubna 1923 R I 288/23. Vrchní soud zemský v Praze R IV. 13/23. Krajský soud v Litoměřicích. Firm. 2567/22.)

Krajský soud jako soud obchodního rejstříku nařídil společnosti s obm. ruč. (tuzemské), aby do 8 neděl opověděla k zápisu jednatele zvoleného na valné hromadě v tuzemsku odbývané, majícího tuzemské státní občanství a v tuzemsku bydliště.

K rekursu společnosti vyloučil rekursní soud z příkazu tolik, že jednatel zvolen býti má na valné hromadě v tuzemsku odbývané a že má míti tuzemské státní občanství. Ostatek příkazu (že musí jednatel v tuzemsku bydlet) potvrdil. Důvody: V čl. XV. smlouvy se stanoví, že společníci mohou odbývatí valnou hromadu kdykoli a kdekoli. Jelikož jest jedinou společnicí akc. společnost X v S. (v Prusku) a z předpisu § 36. zák. z 6. března 1906 č. 58 ř. z. nikterak neplyne, že by se valná hromada musila v tuzemsku odbývatí a také z § 15. cit. 2. nedá se dovoditi, že by jednatel musil míti tuzemské občanství, byly tyto dva příkazy vyloučeny. Třetí příkaz, že jednatel musí bydlet v tuzemsku plyne z ustanovení § 15. cit. 2. ve spojení s ustanoveními §§ 9. č. 3., 12. č. 9., 108. č. 2., 110. č. 7., 122. a 123. cit. 2., neboť zákon i u jednatelů jakožto zástupců společnosti pro veškeré obchodování předpokládá

bydliště v tuzemsku a to tím spíše, že vyslovuje trestní sankci ohledně prohlášení jednatelů v zákoně blíže uvedených, kterážto sankce by se stala illusorní, když by jednatel bydlil v cizozemsku.

Dovolací rekurs zůstal bez výsledku. K požadavku bydliště jednatele v tuzemsku dodal nejvyšší soud: Stanoví-li zákon tento požadavek pro členy tuzemské reprezentace cizozemské společnosti, dlužno míti za to, že tuto zásadní podmínku požaduje také u jednatelů tuzemských společností s r. ob. jakožto zástupců těchto společností, jak nejvyšším soudem již opětně bylo rozhodnuto.

Kasper.

Rozhodnutí nejv. správ. soudu.

Z Věstníku ministerstva vnitra čís. 4., ročník V.

Vyvlastnění: Vyvlastnění pro stavbu obytných neb veřejných budov.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 7. února 1923 č. 1864.)

Expropiát nemá nároku na to, aby vyvlastňující úřad řídil se ve svém rozhodnutí posudkem památkového úřadu, vyžádaným podle odst. 2. § 5 zák. č. 45/1922.

Vyvlastnění: Vyvlastnění pro stavbu obytných neb veřejných budov.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 7. února 1923, č. 1864.)

Půdou zabranou v odst. 3. § 3 zák. o stav. ruchu ze dne 27. ledna 1922, č. 45 Sb. z. a n. je míněna půda, podléhající záboru podle §§ 1 a 2 zák. zábor. Pro pořadí, ve kterém má půda býti vyplastněna, je směrodatnou vlastnost její v okamžiku, kdy se o vyvlastnění rozhoduje. Nebylo-li v té době propuštění určité plochy ze záboru podle § 11 zák. zábor. Stát. pozem. úřadem ještě vysloveno, není v řízení vyvlastňovacím, plochy té se týkajícím, oprávněna námitka, že se vlastníku znemožní vyvlastněním právo volby podle § 11 zák. zábor.

Vyvlastnění: Vyvlastnění pro stavbu obytných neb veřejných budov.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 7. února 1923 č. 1864.)

Pro námitku expropiátovu, že vyvlastňující družstvo stavební nemá dostatek finančních prostředků ani uchazečů o půdu, kteří by chtěli stavěti, není v zákoně čís. 45/1922 opory.

ZE DNE.

Pražský sbor notářský konal dne 6. ledna 1924 valnou hromadu, kterou předsedal prezident komory Dr. Batěk. Týž podal zevrubnou zprávu o všech důležitých událostech, které se sběhly za poslední rok a označil rok ten za annus nefastus. Zejména dvě věci to byly, které za tento rok působily tíživě na náš stav a sice značné a ničím neodůvodněné snížení sazby notářské a opětne odnětí agendy pozůstalostní notářům.

Na list aktiv dlužno připočísti ujednání se Státním pozemkovým úřadem, dle něhož bude notářům a advokátům svěřeno, aby knihovně prováděli přidělovací listiny jakož i pevná nádeje, že konečně skutečně bude nový notářský řád, který, třeba by nebyl v intencích, jež na mysl měl náš stav, přece tvořiti bude pevnou platformu pro další vývoj notářství.

Kolega Dr. Král přednesl zprávu pokladní, dle níž celkový příjem za 6 měsíců činil 48.788 Kč 32 h a vydání 43.038 Kč 80 h, takže objevuje se v komorním hospodářství přebytek 5749 Kč 52 h. K jeho návrhu stanoven byl komorní příspěvek až do 30. června 1925 na 600 Kč ročně. Zpráva jeho přijata se schválením na vědomí a usneseno vzdáti jemu dík za pečlivé vedení finanční.

Při volbách funkcionářů zvolen za presidenta komory opět Dr. Batěk, za členy komory: Dr. Mokřý, Dr. Černý, Dr. Čulík, Dr. Král, Křeh, Hejna, Dr. Zmek, Brábek a za náhradníky: Dr. Svoboda, Dr. Ponec, Krajčůvek a Alois Veselý.

Na to podal Dr. Čulík zprávu o rozhodnutí ministerstva spravedlnosti, jímž zrušeno usnesení sboru notářského ze dne 2. února 1921. Usneseno ve věci té podati ministerstvu spravedlnosti zvláštní projev.

Dále podal Dr. Čulík zprávu o úmyslu vlády, zavést nucené pojištění i stavů samostatně výdělkově činných, o úradách, které se za tím účelem děly s komorami advokátní, inženýrskou, lékařskou, zvěrolékařskou a svazem lékárníků o ohra-